

[Socialministeren.]

enkelte tilfælde kan være forkert, og at resultatet derfor kan blive, at der en kort tid bliver ydet en hjælp, uden at dette har været tilstrækkeligt begrundet. Men det er vel en risiko, man altid løber, hvis man ønsker en effektiv socialpolitik.

Vi har i anledning af spørgsmålet prøvet at spørge i kommunerne, om de har en fornemmelse af, at de lovregler, vi har vedtaget her i folketinget, er tilstrækkelige, forstået på den måde, om de gældende regler om hjælp giver tilstrækkelig mulighed for kontrol. Vi har fået det indtryk, at det mener man ude i kommunerne, og at det altså således ikke er andre lovregler, der på dette område er brug for.

Mads Eg Damgaard: Jeg vil gerne takke socialministeren for hendes ulejlighed med at svare på dette meget vanskelige spørgsmål. Jeg kan jo ikke sige, at der var meget positivt i svaret, for så vidt som det er vanskeligt at hjælpe. Der skal nok lovændringer til, men ikke sådan, at de, der virkelig trænger, bliver socialt ringere stillet; de skulle helst stilles bedre.

Jeg har et brev her fra Bent Florian Sørensen, overlæge i psykiatri ved statshospitalet i Risskov. Han skriver til mig:

„Det er min erfaring, at socialhjælpen i mange tilfælde finansierer de unge stofmisbrugerers stofindkøb og handel. Det ved jeg fra mangfoldige samtaler med misbrugere. . . I nogle jyske byer går op mod halvdelen af den udbetalte socialhjælp til unge mænd under 30 år. Det er derfor et alvorligt problem“.

Så er der også det forhold, at indlagte narkomaner så hurtigt, som de synes, de er raske nok, kan forlade hospitalet uden videre, og så står man dér med håret ned ad nakken på hospitalet. Man har gjort noget for dem, men de går bare ud igen med penge på lommen, som de også får udbetalt; så vender de tilbage igen, og så er man lige vidt. Kan det blive ved at gå? Kan de flittige danske skatteydere være tjent med det? Administrerer vi det godt nok? Jeg er klar over, at socialministeren administrerer det så godt, som hun kan efter de love, vi har. Men jeg gentager: er de love ikke skrevet, før vi havde disse alvorlige problemer inde på livet?

Socialministeren (Nathalie Lind): Hr. Mads Eg Damgaard rejser igen spørgsmålet om, hvorvidt der er brug for ændrede lovregler, bl. a. med den begrundelse, at vi her står over for et problem, som er nyt, og som man ikke havde i tankerne, dengang man gav bestemmelserne i forsorsloven.

Forsorslovens regler bygger på, at mennesker, der ikke har mulighed for selv at skaffe sig det nødvendige, som altså ikke kan arbejde, vil samfundet yde et nødtørfigt underhold. Vi har vel ikke haft narkotika i tankerne. Det er alkoholskadede og andre grupper, som under en eller anden form er faldet uden for samfundet, man med denne lovgivning har tænkt at hjælpe. Jeg har ikke den opfattelse, at det er lovreglerne, det er galt med. Jeg har ikke rigtig fantasi til at forestille mig særlige bestemmelser for denne gruppe i samfundet — så lidt som for andre. Jeg tror ikke, det er en god vej at gå. Men jeg vil på den anden side understrege, at ansvaret ligger og må ligge hos de enkelte sociale udvalg i de enkelte kommuner, og når kommunerne giver udtryk for, at de føler, at de gældende lovregler er tilfredsstillende — og det er dem, der er i den vanskelige situation at skulle sige nej — og at de har tilstrækkelig mulighed for at føre kontrol, så kan jeg ikke se, at vi har behov for en ændring af lovreglerne.

Et helt andet spørgsmål, som det ikke tilkommer mig at besvare, men som hr. Mads Eg Damgaard drog ind i det, er spørgsmålet om, hvorvidt unge, der er til behandling på et hospital, skal kunne holdes tilbage tvangsmæssigt eller ej. Jeg tør ikke sige, om vi her har brug for ændring af lovreglerne, men det er naturligt, at man i folketingets narkotikaudvalg tager dette spørgsmål op og over for justitsministeren drøfter det igennem, når hr. Mads Eg Damgaard dér fører det frem. Det vedrører ikke sociallovgivningen.

Må jeg til sidst blot sige for at understrege, at det ikke er sådan, at man uden videre øser penge ud, at man fra kommunernes side også praktiserer det på den måde over for mennesker, der vanskeligt kan klare at administrere noget, at man i visse tilfælde endda udbetaler hjælpen fra dag til dag gennem personer, der tager sig af de unge, der er ude i disse vanskeligheder. Det er ikke sådan, at man løbende fast blot kan få